

สุปฏิปันโนบุคคล

เมื่อปี 2526 อาตมาภาพได้มีโอกาสพบเห็นพระแท้ที่อยู่รูปหนึ่งโดยบังเอิญ ซึ่งมีจริยวัตรที่งดงามเป็นอย่างยิ่ง ปฏิปทาของท่านประทับอยู่ในใจจนไม่อาจมีวันลืมได้เลย ทุกวันนี้จะไม่มีแม่เฒ่าชาวคราวของท่าน แต่สิ่งที่ทิ้งไว้ยังนำมาสอนใจอาตมาได้เสมอ ป่อยครั้งที่ประสบการณ์นี้ถูกหยิบยกนำมาเล่าสู่ผู้เข้าฝึกปฏิบัติธรรมเป็นตัวอย่าง กรณีศึกษา

อาตมาได้พบปะท่านในป่าช้าแห่งหนึ่ง เป็นป่าลึกอยู่ติดเชิงเขา ผู้คนจะเข้าไปในละแวกนั้นก็ต่อเมื่อหามศพไปเผาเท่านั้น นอกนั้นก็จะไม่กล้าย่างกรายเข้าไปเลย จะมีบ้างก็แต่พวกหมอสมนไพรกับพวกหาของป่า ล่าสัตว์ มีโอกาสได้เรียนรู้ซึมซับเอาวัตร ชูรงค์กับผู้ทรงภูมิรู้ผู้นี้อยู่ 19 วัน

ความประทับใจที่อยากจะนำมาเล่าไว้ในที่นี้ก็คือ ชีวิตความเป็นอยู่, ปฏิปทา ความสำรวม, ความเพียรในการปฏิบัติกรรมฐาน

1. **ชีวิตความเป็นอยู่กับปัจจัยสี่** มีความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย ไม่มีคูหา ไม่มีเพิงหมาแหงน ที่มุงที่บัง จะมีบ้างก็แต่ถาดใบโปรง ๆ โบราณหลังเดียว อยู่ห่างหลุมเผาผี 7 - 8 เมตร ไม่มีการสะสมปัจจัยสี่ มีบ้างก็ไม้ขีดไฟตั้งอา เทียนไข ไฟฉาย ถ่านไฟตรารักชาติ เพียงเพื่อจุดส่องสว่างยามค่ำคืน

ทราบว่าท่านเองเป็นพระไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง คำไหนนอนนั่น พักอยู่แต่ละที่ก็ไม่กี่เพลา บ้านหรือก็คือถาด ไม่ได้เป็นถาดหลายถาด THREE IN ONE เช่นทุกวันนี้, หมอนหนุนหรือก็ไม่มีต้องใช้หินที่หาได้ในละแวกนั้น พื้นปูด้วยผ้าอาบน้ำฝน หรือ ผ้าถุงผ้าถือที่ติดตัวมา, สถานที่ซบถ่ายก็แล้วแต่จะหาได้ตามอัธยาศัยสภาพแวดล้อม น้ำใช้น้ำดื่มนั้นก็ไกล ต้องเดินไปเอาตามซอกเขา แอ่งอ่างที่ฝนค้างคา

อาตมาพยายามเรียนรู้บทเรียนที่พบเห็นนี้อย่างตื่นตาตื่นใจ เพราะมั่นใจว่ากรณีศึกษาเช่นนี้คงจะไม่มีให้เห็นอีกแล้วในช่วงชีวิตนี้ **ภิกษุติดดิน ชีวิตพระที่ค่อนข้างจะเคียงใกล้พระไตรปิฎก**

เรื่องของยารักษาโรคนั้นไม่มี ไม่ว่าจะป็นสมุนไพรรหรือแผนปัจจุบัน จึงไม่ต้องพูดถึงเรื่องของการสะสม

จิ๋วร่าฝ่านุ่นฝ่าห่มเป็นชุดฝ่าป่านเก่า ๆ ที่ดูอย่างน้อยคงผ่านการใช้งานมาแล้วก็ 2 - 3 ปี ริมตะเข็บล่างบนเปื่อยยุ่ย มองเห็นรอยปะได้โดยง่าย

เรื่องอาหารบิณฑบาต สิ่งนี้คือความประทับใจแบบสุด ๆ คือเดินบิณฑบาตไป - กลับประมาณ 18 กิโลเมตร ต้องออกตั้งแต่ตี 4 ครึ่ง กลับถึงราว 3 โมงเช้า วางบาตรวางจิ๋วร่า สักพักก็นำภาชนะที่เตรียมไว้มาใส่อาหาร ไม่ได้มีสำหรับลวดลายประดับมุขใด ๆ อย่างในสมัยนี้ดอก ไม่ได้ฉับบนโต๊ะตั้งตออะไร ไร้ช้อนส้อม ใช้มือเปิบปกติ

ภาชนะที่นำมาใช้ก็หลายดอกแทบไม่เห็น เพราะมันเป็นของที่ญาติอุทิศให้ผ่านการเผามาแล้วด้วยซ้ำ มันคงตกอยู่ในละแวกนั้น เลยนำมาล้างทำความสะอาด เทอาหารข้าวปลาหม่อมวลที่มีในบาตรรวมกัน อะไร ๆ ก็ใส่ลงตรงนั้น ทั้งกับทั้งข้าว มีหน้าข้าวทานยังเหน้าคืดมราดลงไปอีกแก้วเพื่อสลายทำลายรสชาติ คุณท่านทำด้วยความสำรวมดีมาก ๆ สำรวมงดงามแบบไร้ที่ติจริง

ในทุก ๆ วัน จะมีหมาชาวบ้านที่ตามมาขอข้าวห้วยบาตรกับท่านด้วย คุณมันไม่สนใจว่ากินบาตรเลยแม้แต่น้อย ท่านเรียก “คุณบุญมา” เขาเป็นหมาไทยพันธุ์แท้ เป็นหมาไม่มีปัญญาไม่รู้จักตาม้าตาเรือ แต่ดู ๆ แล้วมันก็มีความเคารพยำเกรงอาจารย์รูปนั้นเท่า ๆ กับอาดมานี้แหละ และในแต่ละวันมันก็จะเป็นอย่างนี้เสมอ

ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาทีละน้อย ๆ แล้วก็สวบกินไปก่อนท่าน พระก็นั่งพิจารณา ดูหมากินสักพักก็ลงมือฉันเป็นเพื่อนหมา ไม่เห็นว่าท่านเอรีดอระอัย เกลียดขังขะเขยงหมาหรืออาหารแต่อย่างใด ไม่มีสงครามจิตที่คิดแย่งข้าวหมาแม้แต่น้อย, กินได้กินไป อิ่มเมื่อไหร่ก็เลิกเมื่อนั้น

สังเกตุกิริยาคลงสักแต่ว่าฉันเพื่อยังอัตภาพให้เป็นไปเท่านั้น ทำตามธรรม ไม่มีกิเลสตัณหาผลักดันใจออกนอกบุญญาธรรม

เมื่อมาอยู่กับท่านใหม่ ๆ ใจเราก็นึกว่าบิณฑบาตมาแล้วฉันใครฉันมันได้เลย เหมือนดั่งที่เคยทำมาก่อนหน้านี้จากที่อื่น แต่นี่ก็เกือบใช่ เรานำฝ่านิสิตินะมาปุ่น วางบาตรประนมมือกล่าวคำพิจารณาปัจจุเวกณ์ก่อนฉันก็จริง แต่ใจนั้นร้อนร่าฝ่าแต่จะกิน ตัณหามันมาขึ้นเข้าแถวก่อนมือบรื่องเรียกว่าเมื่อไหร่จะได้เสวยสักที มัวเกรงใจอะไรใครอยู่, แล้วขณะนั้นเองท่านก็ได้ชายตามาทางเรา กล่าวเชื่อเชิญว่ามาฉันด้วยกัน (กะหมา) สิ เรารีบตอบออกไปเลย โดยไม่ได้คิด..โอ..ไม่..ไม่ละครับ..นิมนต์เลย..นิมนต์เลย กระผมฉันตรงนี้ก็ได้อรับ เราหรือก็หน้าแดง แต่มองคูสิหน้าทำทางท่านช่างปกติแท้

หมากก็กินเอา ๆ พระก็ค่อย ๆ หยิบใส่ปาก อาหารดีหมาเอาก่อน พระกินข้าหมา
กินเร็ว กินด้วยกันในภาชนะเดียวกัน แล้วที่สุดปรากฏว่าท่านอิมก่อนหมาด้วยซ้ำ
กิจวัตรกตตกิจเป็นเช่นนี้ในทุก ๆ วัน จนอาตมาฉันอาหารแทบไม่ลง ไม่ได้เป็นเพราะ
ขยะแขยงสะอิดสะเอียนพฤติกรรมที่ถือว่าเป็นนิทศานาตุริยะนี้แต่อย่างใด แต่เกิดปิติ
เอิบอิมใจที่ได้พบเห็น สุปฏิปันโนสงฆ์เช่นนี้ก็ยังมิอยู่ในโลก ความละเอียดใจตัวเองไม่รู้
ประดังประเดมาจากไหน น้ำตาไหลพร่างพรูออกมาโดยที่ไม่ได้ตั้งใจและคาดไม่ถึง

2. ปฏิปทาความสำรวม ทุกข์ในใจดูเหมือนจะไม่มี จึงไม่ต้องประกายออกมา
ทางแววตา แสวงหาเห็นความรู้เรื่องทุกข์ของโลก ใจดี สำรวมงามตามสภาพพระนักปฏิบัติ
, เข้าใจว่าเมื่อจิตไม่อยู่กับความทุกข์ ไม่ถูกทุกข์เผาผลาญจนเลยจะกระโจนออกนอกตัว
จิตไม่ถูกเหตุปัจจัยเงื่อนไขของโลกปะแต่ง จึงไม่ขวนขวายยื้อแย่งแข่งดีชั่วอะไรกะใคร
จิตระงับกายก็ระงับ..ตอนนั้น เราเห็นแล้วก็เกิดศรัทธาอยากเป็นบ้างจึงเลย เพราะเพียง
แค่นี้ได้เห็นเท่านั้นจิตก็มีความสุข มันปล่อยวางได้อย่างประหลาด ซึ่งในปฏิปทา

3. ความเพียรในการปฏิบัติกรรมฐาน หลังกตตกิจแล้วก็ปรารภความเพียรนั่ง
สมาธิเดินจงกรมจนถึงเย็นก่อนสรงน้ำทำวัตรสวดมนต์โน่นเลย เป็นปฏิปทาที่เสมอต้น
เสมอปลาย มีบางวันที่เราตื่นก่อนท่านหรือนอนหลังท่าน แต่ก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมาเลย
เพราะตื่นมาพร้อมกับความเหงา มีสหายนีวรณมาล้อมหน้าล้อมหลัง บางครั้งถึงกับต้อง
คลานเข้าไปกราบขออุบายธรรมจากท่าน จึงทำให้รอดพ้นจากกิเลสในขณะนั้น ๆ ไปได้

ดูแววตาที่ประดับอยู่บนใบหน้าช่างสดใสไร้ทุกข์ พุดน้อยแต่ได้สาระ, ในความ
เป็นพระเหมือนกันแต่ดูท่านเป็นบุคคลน่าเคารพศรัทธาอะไรเช่นนี้ รัศมีธรรมที่แผ่เผื่อ
เกื้อกูลเราผู้อยู่ใกล้คู่สง่างามน่าเกรงขาม แต่ก็น่าเคารพบูชายิ่ง...วันใดที่ฝึใจตัวเองไม่ได้
เมื่อหันไปกราบท่านด้วยใจ จิตใจพลันก็ชุ่มชื้นเหมือนได้น้ำทิพย์ชโลมใจอย่างไรอย่าง
งั้น

19 วัน สั้นๆกับวัชระธรรมที่จำจคขอื่อน้อมนำมาบอกเล่าเราชาวณะเส้นทาง
ธรรมทั้งหลาย เพื่อได้พบเจอ

“กายอยู่ที่ไหน ก็ให้ใจอยู่ที่นั่น ทดสอบจิตที่ติดพันกระสันร้อนรนให้ทนรับรู้ ผู้
มีชีวิตความเป็นอยู่ไร้ตัวตนเหมือนตาย ทั้งความสำคัญมั่นหมายในจริงและเท็จ รู้เท่า
ทันทุกสิ่งล้วนเกิดจากจิต คลายคืนความหลงปลงภาระแบกหาบ ทราบลัจจะปรากฏชัด
อนัตตา”

www.watsomphanas.com